

Chanson flamande. Фламандская пѣсня.

(XV SIÈCLE)

ALEXANDRE GEORGES.

АЛЕКСАНДРЪ ЖОРЖЪ.

Chant.

mf

„Vois se le-ver l'au -
Вотъ ужъ за-ря во -

Calme et sans lenteur.

Piano.

mf

p

ro - re, Qui teint de sang de sang ses feux! Je
схо-дитъ. Кра - сны, красны лу-чи, красны какъ кровь. Во -

te pren-drai de for - - ce Je te prendrai O belle aux
- лей другъ, иль не-во - - лей, А бу-дешь ты мо -

rit. *(un peu animé)* *f*

yeux, O belle aux si beaux yeux! „Il te fau - drait me
ей, бу - дешь ты мо - ей!“ „Нѣтъ, ме - ня не от -

rit. *mf*

pren - dre Aux bras de mon a - mi aux bras de mon a -
ни - мешь Ты у то - го ко - го лю -

p

mi: „Viens donc cé - ans me pren - dre viens -
блю!“ И - ди къ не - му ско - рѣ -

rit. *pp* *I Tempo.* *mf* *rit.* *f*

donc Je l'ai cé ans meur - tri Je l'ai meur - tri!“
е: Ны - нче у - билъ вѣдь я е - го!

rit. *pp* *rit.* *f*

I Tempo.

El' met sur soi sa man - te, Voit son son a - mant, son a - mant en
 И вотъ о - на вы - хо - дитъ. И ви - дитъ: другъ въ кро ви ле -

I Tempo.

p

sang, El' met sur soi sa - man - te puis el' court, El' court chez sa mèt -
 жить. О на свой плащъ на - дѣ - ла И къ бабкѣ

rit. (un peu plus lent.) p

grand chez sa mèt - grand. El' frappeet l'huys ne cè - de,
 въ домъ бѣ - гомъ бѣ - жить. Вотъ въ дверь сту - чит - ся гро - мко -

rit. p

El' crie Elle crie et nul ne sort! „N'est il quel - qu'un qui m'ai -
 на крикъ ни - кто ней - деть! „О - ткрой - те мнѣ, по - мо - ги -

de qui m'ai - de A mettre en terre un mort, en terre un mort!
 - - te! Со мно - ю мертвый здѣсь ждетъ!“

1. Hetdoghet in den Oosten.
 Het lichtet overal;
 Hoe luttel weet myn liefken
 Och waer ick henensal!
2. „Och warent al myen vrienden
 „Dat myn vianden syn,
 Ick voerde u uten lande,
 Myn lief, myn minnekyn!“
3. „Dats waer soudi mi voeren,
 „Stout ridder wel gemeyt?
 „Ick ligge in myns liefs armkens
 „Met grooter waerdicheyt!“
4. „Ligdy in uws liefs armen?
 „Bilo! ghi en segt niet waer:
 „Gaet henen ter linde groene—
 „Verslegghen so leyt hi daer!“
5. Tmeysken nam haren mantel
 Ende si ghinc eenen ganck
 Al totter linde groene
 Daer si den dooden vant.
6. „„Och, ligdi hier verslagghen,
 „„Versmoort al in ü bloet,
 „„Dat heeft gedaen u roemen
 „„Ende uwen hoogghen moet!“
7. „„Och, ligdy hier verslagghen,
 „„Die mi te troosten plach,
 „„Wat hebby mi ghelaten?
 „„So menighen droeven dach!“
8. Tmeysken nam haren mantel
 Ende si ghinc eenen ganck
 Al voor haers vaders poorte,
 Die si ontsloten vant.
9. „„Och, is hier eenich heere
 „„Oft eenich edel man,
 „„Die mi mynen dooden
 „„Begraven helpen can?“
10. Die heeren swegghen stille,
 Si en maecten gheen geluyt;
 Dat meysken keerde haer omme,
 Si ghinc al weenende ut.
11. Si nam hem in haren armen,
 Si custe hem voor den mont,
 In eender corter wylen
 Tot also meneggher stont.
12. Met sinen blancken swaerde
 Dat si die aerde opgroef,
 Met haer sneewitten armen
 Ten grave dat si hem droech.
13. „„Nu wil ick mi gaen begeven
 „„In een cleyn cloosterkyn
 „„Ende dragghen swarte wylen
 „„Ende worden een nonnekyn.“
14. Met hare clare stemme
 Die misse dat si sanck,
 Met haer sneewitten handen
 Dat si dat belleken clanc.